

Nr 207

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft; given Stockholms slott den 14 oktober 1955.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Herman Zetterberg

Propositionens huvudsakliga innehåll

Genom propositionen framlägges förslag till lag, som möjliggör reglering av förbrukningen av elektrisk kraft. Förslaget är utformat i nära överensstämmelse med den lag i ämnet som gällde under åren 1949—1954. Giltighetstiden för den nya lagen begränsas till den 30 juni 1956.

F ö r s l a g
till
L a g
om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Därest på grund av bristande tillgång på vattenkraft eller av annan orsak tillgången på elektrisk kraft inom riket under viss tidsperiod kan förutses ej komma att förslå för att tillgodose behovet därav, må reglering av förbrukningen av dylik kraft ske i enlighet med vad i denna lag sägs.

2 §.

Förordnande om åtgärder, som i 1 § avses, meddelas av Konungen samt må innefatta föreskrift såväl om kraftens fördelning mellan förbrukarna som om användningen i övrigt av tillgänglig kraft.

Konungen äger uppdraga åt myndighet eller annat för ändamålet lämpat organ, som Konungen bestämmer, att meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av förordnande, som avses i första stycket.

3 §.

Vid meddelandet av föreskrift enligt 2 § skall tillses, att behov, vilkas täckande är av särskild vikt för befolkningen eller produktionen eller eljest för det allmänna, i främsta rummet bliva tillgodosedda.

4 §.

Meddelas föreskrift enligt 2 §, åligger det ägare eller innehavare av sådan anläggning för alstrande eller tillhandahållande av elektrisk kraft (*kraftföretag*), som avses med föreskriften eller som tillhandahåller kraft åt förbrukare vilka beröras av föreskriften, att enligt anvisningar av Konungen eller organ, som i 2 § sägs, vidtaga åtgärder för att i görligaste mån förhindra överträdelser av föreskriften.

5 §.

Förbrukare av elektrisk kraft, som uttager större myckenhet kraft än han enligt föreskrift jämlikt 2 § äger uttaga, skall där Konungen så förordnar

vara skyldig att för den myckenhet kraft, som uttages utöver den enligt föreskriften medgivna, erlägga förutom till kraftföretaget utgående avgift en särskild överuttagningsavgift.

Överuttagningsavgift utgår enligt grunder, som Konungen bestämmer, samt tillfaller kronan.

6 §.

Det åligger ägare eller innehavare av kraftföretag att enligt bestämmelser, som meddelas av Konungen eller organ som i 2 § sägs, uppbära och redovisa överuttagningsavgifter för elektrisk kraft, som för mycket uttagits från företaget.

Underlåter förbrukare av elektrisk kraft att i föreskriven ordning erlägga överuttagningsavgift, åligger det ägaren eller innehavaren av kraftföretaget att enligt anvisningar av Konungen eller organ som i 2 § sägs avstänga förbrukaren från vidare kraftuttag.

Konungen må, då särskilda skäl därtill föranleda, befria förbrukare från skyldighet att erlägga överuttagningsavgift, som påförts honom.

7 §.

Har ägare eller innehavare av kraftföretag eller av sådan järnvägs- eller spårvägsanläggning eller industriell eller därmed jämförlig anläggning, vid vilken elektrisk kraft användes för annat ändamål än för belysning, uppsåtligen eller av grov oaktsamhet åsidosatt beträffande företaget eller anläggningen meddelad föreskrift enligt 2 §, dömes till dagsböter eller fängelse.

Har annan förbrukare av kraft än i första stycket avses uppsåtligen eller av grov oaktsamhet använt kraft för annat ändamål än sådant, vartill han enligt meddelad föreskrift äger använda kraft, dömes som i första stycket sägs.

8 §.

Underlåter ägare eller innehavare av kraftföretag att fullgöra vad honom åligger enligt 4 eller 6 §, må organ, som i 2 § sägs, vid vite tillhålla den försumlige att fullgöra dylikt åliggande.

9 §.

Vad i denna lag är stadgat angående ägare eller innehavare av kraftföretag eller av anläggning, varom förmäles i 7 §, skall, såvitt angår kommunalt kraftföretag eller kommunal anläggning, i stället äga tillämpning å föreståndaren.

10 §.

Konungen äger meddela närmare föreskrifter angående tillämpningen av denna lag.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, och gäller till och med den 30 juni 1956. Föreskrift, som meddelas med stöd av lagen, skall ej gälla längre än lagen äger giltighet.

Vad i lagen stadgas i fråga om sådant under tiden för lagens giltighet begånget brott, som i lagen avses, skall dock äga tillämpning även efter det lagen i övrigt upphört att gälla. Vad nu sagts skall ock, i den mån Konungen ej annorledes förordnar, äga tillämpning i fråga om skyldighet att erlägga överuttagningsavgift för elektrisk kraft, som uttagits under tid, då föreskrift jämlikt 5 § om dylik avgift varit gällande.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 oktober 1955.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LANGE, LINDHOLM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler t. f. chefen för justitiedepartementet, statsrådet Lindell, fråga om *lagstiftning angående reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* och anför därvid följande.

Tidigare lagstiftning. Med anledning av bristen på kraft och bränsle under det senaste kriget genomfördes *lagen den 12 december 1941 (nr 925) om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft och gas* (prop. 1941: 347, första lagutskottets utlåtande 1941: 49). Enligt denna lag ägde Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, statens bränslekommission vid behov meddela föreskrift om kraftens och gasens fördelning mellan förbrukarna samt om användningen i övrigt av tillgänglig kraft och gas. I likhet med ett flertal andra av de lagar av kristidslags natur som tillkom under kriget skulle lagen äga tillämpning först efter särskilt förordnande. Sådant förordnande meddelades av Kungl. Maj:t, efter inhämtande av riksdagens samtycke, samtidigt med lagens utfärdande. Lagen gällde till en början till och med den 30 juni 1943, men den förlängdes sedermera successivt med ett år i sänder, sista gången till och med den 30 juni 1949.

Med stöd av 1941 års lag utfärdades vid ett flertal tillfällen av Kungl. Maj:t och bränslekommissionen föreskrifter angående inskränkningar i och reglering av förbrukningen av kraft och gas.

Från och med den 1 juli 1949 ersattes 1941 års lag med *lagen den 6 maj 1949 (nr 182) om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* (prop. 1949: 82, andra lagutskottets utlåtande 1949: 9). I denna lag stadgades, i 1 §, att därest på grund av bristande tillgång på vattenkraft eller av annan orsak tillgången på elektrisk kraft inom riket under viss tidsperiod kunde förutses ej komma att förslå för att tillgodose behovet därav, reglering av förbruk-

ningen av dylik kraft finge ske i enlighet med vad i lagen föreskrevs. Förordnande om reglering fick enligt 2 § meddelas av Kungl. Maj:t och kunde innefatta föreskrift såväl om kraftens fördelning mellan förbrukarna som om användningen i övrigt av tillgänglig kraft. Kungl. Maj:t ägde vidare uppdraga åt myndighet som Kungl. Maj:t bestämde att meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av sådant förordnande. I 3 § stadgades, att vid meddelande av föreskrifter skulle tillses, att behov vilkas täckande var av särskild vikt för befolkningen eller produktionen eller eljest för det allmänna, i främsta rummet blev tillgodosedda. Kraftföretagarna ålades enligt 4 § att vidtaga åtgärder för att i görligaste mån förhindra överträdelser av meddelade föreskrifter. Bestämmelser om skyldighet för förbrukare, som uttog för mycket kraft, att erlægga särskild överuttagningsavgift meddelades i 5 och 6 §§. I 7—11 §§ slutligen meddelades vissa ansvars- och vitesbestämmelser och i övrigt föreskrifter av formell natur.

Den år 1949 utfärdade lagen gällde till och med den 30 juni 1954. Lagen har icke sedermera förlängts. Det må anmärkas, att vattenfallsstyrelsen — i samråd med svenska elverksföreningen och svenska vattenkraftföreningen — i skrivelse till handelsdepartementet den 25 november 1953 uttalade, att en förlängning av 1949 års lag icke syntes erforderlig, dock under förutsättning att kraftverksbyggnader och sjöregleringar skulle kunna genomföras enligt föreliggande planer och att behovet av elektrisk kraft icke skulle stiga i snabbare takt än som kunde förväntas av utförda prognosstudier.

Framställning av centrala driftledningen. I framställning till Kungl. Maj:t den 16 september 1955 har *centrala driftledningen* — i samråd med vattenfallsstyrelsen, svenska elverksföreningen och svenska vattenkraftföreningen — hemställt om åtgärder för att ånyo möjliggöra en reglering av elektricitetsförbrukningen.

I framställningen anföres:

Situationen är för dagen den, att belastningsökningen särskilt under det sist förflutna året vida överstigit den prognos man arbetat efter vid bestämmande av utbyggnadstakten och att de senaste månadernas ihärdiga torra avsevärt försämrat möjligheterna att uppnå balans mellan tillgång och kraftbehov under vinterhalvåret 1955/56. Belastningsökningen har det senaste året uppgått till ett ca 50 % högre värde än enligt den prognos man arbetade med, när nu för idrifttagning aktuella kraftstationer påbörjades. Nederbörden har under sommaren varit exceptionellt låg. En jämförelse mellan å ena sidan tillgängliga produktionsresurser genom tillgång på produktionsmaskineri och vatten i magasinen och å andra sidan väntad belastningsökning under det kommande vinterhalvåret har gett vid handen, att det för dagen är en avsevärd risk för att under detta vinterhalvår tillgången icke skall räcka till för att tillgodose behovet av elkraft även om all tillgänglig reservkraft och möjlighet till kraftimport från Danmark utnyttjas.

Genom kraftförsörjningens struktur kan en kraftbrist drabba olika landsdelar i olika hög grad, varför risken för bristande balans kan vara större i vissa landsdelar än på andra håll. I själva verket har inskränkningar redan måst göras hos en del storindustrier, belägna i trakter, som drabbats särskilt svårt av torkan.

Centrala driftledningen bedömer läget så, att den genomsnittliga risken för att inskränkningar av kraftleveranser måste göras är så stor, att man till den kommande vintern måste göra sig beredd att kunna genomföra en statlig reglering av kraftförbrukningen. Därjämte har numera även situationen på längre sikt klarnat så till vida, att man icke under den närmaste femårsperioden kommer att uppnå tillräcklig balans gentemot den väntade belastningsökningen. Detta sammanhänger med eftersläpningar i utbyggnadsprogrammet till följd av dels investeringsbegränsningar och kreditrestriktioner, dels svårigheterna för vattendomstolarna att med nuvarande omfattning av arbetskraften och det växande motståndet mot vattenkraftutbyggnader i Norrland i tid genomföra sin andel av arbetsprogrammet. Uppträder torrår under denna tid, torde belastningsinskränkningar bli ofrånkomliga.

Då sålunda de förutsättningar, som föranledde kraftindustrien att icke förorda en förlängning av 1949 års lag nu icke till någon del är uppfyllda, och man sålunda befinner sig i ungefär samma läge, som när 1949 års lag kom till, får det anses nödvändigt att ånyo erhålla de möjligheter till reglering av kraftförbrukningen, som denna lag erbjöd. Lämpligen kunde detta ske genom att lagen åter antogs i oförändrat skick. Med hänsyn till att kraftsituationen redan nu är prekär, bör lagen träda i kraft snarast och senast den 1 december 1955. Den bör gälla under återstående del av belastningsåret 1955/56, d. v. s. till och med den 30 juni 1956. För dagen är i stort sett planerna klara för vilka kraftstationsutbyggnader som beräknas komma i drift senast år 1960. Även om detta program genomföres planenligt, vilket förutsätter att inga svårigheter av finansiell natur uppträder och att icke begränsningen av vattendomstolarnas kapacitet lägger hinder i vägen, uppnås icke någon gång under den mellanvarande tiden sådan balans mellan väntad belastning och krafttillgången, att belastningen kan täckas av tillgängliga vatten- och värmekraftresurser under dåliga vattenår. Lagen synes emellertid nu böra ta sikte på de aktuella svårigheterna innevarande budgetår. Centrala driftledningen vill i anslutning härtill understryka nödvändigheten av att utbyggnadsverksamhetens planenliga genomförande icke äventyras genom svårigheter i form av kreditrestriktioner och investeringsbegränsningar eller genom begränsningen i vattendomstolarnas kapacitet. Eljest riskerar man att det redan nu föreliggande och i och för sig otillräckliga utbyggnadsprogrammet icke kan fullföljas.

Med hänsyn till att det kan bli aktuellt att genomföra en reglering av kraftförbrukningen redan denna vinter, kan det bli nödvändigt att inom snar framtid taga ställning till genom vilken myndighet en sådan reglering bör äga rum. Någon nu befintlig myndighet har icke nu och har icke heller tidigare haft Kungl. Maj:ts uppdrag att handha en dylik reglering. Den myndighet, som skulle ligga närmast till hands, torde vara statens handels- och industrikommission, som övertagit en del av förutvarande bränslekommissionens uppgifter. Emellertid har Kungl. Maj:t i nådig skrivelse den 22 april 1955 till riksnämnden för ekonomisk försvarsberedskap godkänt, att planläggningsarbetet rörande hushållningen av elektrisk kraft under krig får bedrivas i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer, som föreslagits av riksnämnden. Enligt dessa riktlinjer skulle frågor rörande hushållningen av elkraft under krig handhas av en myndighet, som i viss mån kan sägas utgöra en ombildning av den nuvarande centrala driftledningen, vilken ju annars icke har myndighets karaktär. Centrala driftledningen vill deklarerera, att den, om så befinnes önskvärt, är beredd att efter en liknande ombildning handha även den statliga reglering av elektrisk kraft, som kan komma att erfordras vintern 1955/56. Väljes denna lösning, torde myndig-

hetens sammansättning böra göras något annorlunda än vad som föreslagits för »centrala driftledningen i krig», eftersom under fredstid såsom nu andra hänsyn torde böra väga tyngre vid myndighetens bedömanden av angelägenheten hos olika konsumtionsbehov än under ett krig. Förutom ordföranden, vilken såsom för krigsorganisationen förutsättes vara chefen för statens vattenfallsverk, bör därför ingå representanter för ansvariga organ inom de områden, som närmast kommer att beröras av en reglering. Sålunda synes statens handels- och industrikommission, arbetsmarknadsstyrelsen, Sveriges industriförbund och kraftföretagen, statens såväl som de enskilda, böra vara representerade.

Framställningen utmynnar i en hemställan, att Kungl. Maj:t måtte dels vidtaga sådana åtgärder, att en reglering av den elektriska kraftförsörjningen i den omfattning och under de förutsättningar, som angavs i 1949 års lag, kan bli möjlig med verkan senast från och med den 1 december 1955 och med giltighet till och med den 30 juni 1956, dels omedelbart uppdraga åt centrala driftledningen att vidtaga förberedande åtgärder för en reglering.

Yttranden. Över centrala driftledningens framställning har efter remiss yttranden avgivits av *arbetsmarknadsstyrelsen, kommerskollegiet, statens handels- och industrikommission* och *Sveriges industriförbund*.

Samtliga remissinstanser uttalar sig för att åtgärder snarast måtte vidtagas för att möjliggöra en statlig reglering av kraftförsörjningen. *Kommerskollegiet* anför sålunda, att centrala driftledningen i sin framställning anfört övertygande skäl för att det kan bli nödvändigt inom en snar framtid att reglera förbrukningen av elektrisk kraft. Såvitt av framställningen kan utläsas torde läget vara sådant, att en på frivillighetens väg genomförd ransonering icke kan förordas utan att en sådan måste ske under statens ledning. *Statens handels- och industrikommission* framhåller i sitt yttrande, att enligt uppgift kraftleveranskontrakten numera, i motsats till vad fallet var vid tillkomsten av 1949 års lag, i allt större utsträckning innehåller force majeure-klausuler så avfattade, att leverantörerna icke blir skadeståndsskyldiga vid minskade leveransmöjligheter. Med hänsyn härtill torde en viss nedskärning av förbrukningen av elektrisk kraft kunna genomföras utan att en ransoneringslag finnes. Om en starkare nedskärning av förbrukningen måste genomföras, synes det dock mindre tillfredsställande att fördelningen av tillgänglig kraft skall ske genom leverantörernas försorg. En mer central planering torde då vara att föredraga, särskilt med hänsyn till den bättre överblick av behoven som därvid synes möjlig. En förutsättning för en sådan ransonering är att lagstiftning av nu föreslagen art kommer till stånd. *Sveriges industriförbund* uttalar att — även om det ännu icke torde vara uteslutet att en förbättring i vattentillgången kan komma att inträda, som gör en allmän inskränkning av kraftförbrukningen onödig — möjligheter dock snarast bör skapas för att genomföra en statlig reglering av kraftförbrukningen. Detta torde lämpligen kunna ske genom en lagstiftning med samma innehåll som 1949 års lag. Förbundet delar centrala driftledningens uppfattning, att det icke för närvarande finns anledning att giva lagen längre

giltighetstid än till den 30 juni 1956. Vidare understryker förbundet, att ransonering icke bör tillgripas utan att först alla möjligheter att på frivillighetens väg uppnå besparing av kraft tillvaratagits. Blir en kraftransonering trots allt nödvändig, är det givetvis av vitalt intresse för landets ekonomi att begränsningen av kraftförbrukningen genomföres på sådant sätt, att inskränkningar i den industriella produktionen så långt som möjligt undvikas.

Vad beträffar frågan om handhavandet av en reglering biträder *Kommerskollegiet* förslaget, att centrala driftledningen skall utnyttjas i detta avseende. Enligt kollegiets mening bör en statlig nämnd tillsättas, vars ordförande och ledamöter utses av Kungl. Maj:t. I nämnden bör ingå representanter för den centrala driftledningen samt för olika förbrukarkategorier och allmänna intressen. En på detta sätt sammansatt nämnd kan begagna sig av den centrala driftledningens organisation vid fullgörandet av det erhållna uppdraget. *Statens handels- och industrikommission* anför att principiella betänkligheter kan resas mot att för en kortare period ombilda centrala driftledningen till en myndighet. Som en lämplig anordning synes kunna ifrågakomma, att ransoneringens handhavande uppdrages åt en särskild av Kungl. Maj:t tillsatt statlig styrelse eller nämnd, som förfogar över centrala driftledningens organisation för utrednings- och verkställighetsuppgifter. Denna styrelse eller nämnd bör under Kungl. Maj:t ha att meddela närmare föreskrifter rörande ransoneringen och även kunna taga emot klagomål över ransoneringens handhavande. Över dess beslut bör besvär kunna anföras hos Kungl. Maj:t. I styrelsen eller nämnden bör lämpligen centrala driftledningen vara representerad, men härutöver bör även ingå företrädare för olika konsumentkategorier och för allmänna intressen. Utan att i övrigt ingå på sammansättningen fäster kommissionen uppmärksamheten på att en ransonering och dess utformning, särskilt om ransoneringen blir hård, i hög grad berör landets försörjning med olika varor och även kan, genom att leda till minskade exportmöjligheter och ökat importbehov beträffande vissa varor, påverka handelsbalansen. *Sveriges industriförbund* ifrågasätter, om det icke ur juridiskt-administrativa synpunkter skulle vara till fördel, om en reglering omhänderhaves av en för ändamålet särskilt tillskapad nämnd, som intager en i förhållande till centrala driftledningen fristående ställning. En sådan nämnd bör givetvis representera olika intressen, som kan komma att beröras av kraftregleringen. Den bör å andra sidan icke göras för stor. Förbundet tillstyrker att nämnden i huvudsak får den sammansättning centrala driftledningen tänkt sig i sitt förslag till ombildning av själva centrala driftledningsorganisationen. I nämnden bör även ingå representant för den s. k. borgerliga förbrukningen. På vilken myndighet ansvaret för regleringen än kommer att läggas utgår förbundet från att centrala driftledningens organisation kommer att utnyttjas för förberedande åtgärder, utredningar och det huvudsakliga handhavandet av det löpande arbetet med ransoneringen. Genom sina personella resurser och ingående kännedom om ifrågasvarande produktions- och konsumtionsförhållanden har

nämligen centrala driftledningen bättre möjligheter än något annat befintligt organ att snabbt och effektivt genomföra de åtgärder som en ransonering inom olika förbrukningsområden skulle kräva. *Arbetsmarknadsstyrelsen* understryker angelägenheten av att styrelsen under alla förhållanden blir representerad i det organ som skall handhava regleringen.

Föredraganden. Såsom framgår av den föregående redogörelsen har 1949 års lag om reglering av elektricitetsförbrukningen numera upphört att gälla. Då giltighetstiden för lagen utlöpte förra året, räknade man icke med att det i fortsättningen skulle föreligga behov av ransonering. De förutsättningar på vilka detta antagande byggdes har dock nu väsentligt ändrats. Kraftbehovet har stegrats i en takt som icke varit väntad, och den långvariga torkan under den förflutna sommaren har ytterligare skärpt läget. Om icke en väsentlig förbättring i vattentillgången inträder under den närmaste tiden, måste man räkna med att åtgärder för en reglering av förbrukningen åter blir påkallade. Det torde visserligen icke vara uteslutet att den nu akuta bristsituationen skall kunna bemästras på frivillighetens väg. Såsom handels- och industrikommissionen påpekat innehåller kraftleveranskontrakten numera ofta klausuler om force majeure, vilka möjliggör en nedskärning av leveranserna utan att skadeståndsskyldighet för leverantören inträder. Uppenbarligen skulle det också vara mest tilltalande om en särskild ransoneringslagstiftning kunde undvikas. Jag anser mig dock nödsakad att — i överensstämmelse med centrala driftledningens av sakkunniga myndigheter och organisationer understödda framställning — såsom en beredskapsåtgärd föreslå genomförandet av en dylik lagstiftning, så att möjlighet föreligger att införa en statlig reglering om en sådan skulle visa sig påkallad. Lagstiftningen bör träda i kraft snarast möjligt. Den bör emellertid få provisorisk karaktär, varför dess giltighetstid torde få begränsas till den 30 juni 1956.

Vid utformningen av den nya lagen bör 1949 års lag i ämnet i allt väsentligt kunna tjäna såsom förebild. Handhavandet av regleringen kan lämpligen uppdragas åt ett för ändamålet särskilt bildat organ med nära anknytning till centrala driftledningen. I detta organ bör ingå representanter för de olika intressen som kan komma att beröras av en reglering; även den s. k. borgerliga förbrukningen synes härvid böra vara representerad. Närmare bestämmelser härom liksom beträffande tillämpningen i övrigt av lagen torde få meddelas av Kungl. Maj:t. I själva lagen synes i det angivna hänseendet tillfyllest att stadga, att Kungl. Maj:t äger uppdraga handhavandet av regleringen åt myndighet eller annat för ändamålet lämpat organ som Kungl. Maj:t bestämmer.

I likhet med 1949 års lag torde den nya lagen böra medgiva åläggande av överuttagningsavgift, då för mycket kraft uttages. Denna avgift är inte av den karaktär, att den bör inräknas i det beskattningsvärde, som ligger till grund för uttagandet av elskatt enligt 1951 års elskatteförordning.

Enligt vad jag erfarit av chefen för kommunikationsdepartementet är det

avsett, att kostnaderna för en eventuell reglering skall förskötteras av vattenfallsstyrelsens driftmedel. Något anslag för ändamålet behöver alltså icke nu begäras av riksdagen. Om en reglering skulle komma att genomföras, torde frågan om det slutliga bestridandet av kostnaderna få upptagas till särskild prövning.

I överensstämmelse med vad sålunda anförts har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft*.

Föredraganden hemställer, att lagrådets yttrande över förslaget, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar¹, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Sven Fischier

¹ Denna bilaga, som är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här utslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 14 oktober 1955.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden LECH,
REGNER,
LIND,
regeringsrådet LORICHS.

Enligt lagrådet den 13 oktober 1955 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 7 oktober 1955, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet P. Bergsten.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
Sverker Jonson

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet å Stockholms slott den 14 oktober 1955.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LANGE, LINDHOLM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, lagrådets den 14 oktober 1955 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 7 oktober 1955 remitterade förslaget till *lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft*.

Med förmälan, att förslaget av lagrådet lämnats utan erinran, hemställer föredraganden, att förslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdna hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Chr. af Winklerfelt